

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Σήμερα, απαντηθήκαμε τυχαῖα
καὶ κοιταχτήκαμε ψυχρά, μ' ἀδιαφορία...
Σὰ νὰ μὴν εἶχαμε ποτέ μας γνωριστεῖ...
— Μονάχα πὸν σιὸ βλέμμα της μοῦ ἐφάνη
πὼς μάντευσα κάτι σὰν ἀπορία...

Κι ὁμως, ὦ, πῶς θυμᾶμαι φωτεινὰ
— σὰν ἀπὸ τότες νὰ μὴ γνώρισα καμμία
τέτοια χαρὰ — ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ...
— Τὸ φόρεμά της εἶταν θαλασσί,
κι εἶχε τὰ μάτια ὑγρὰ ἀπ' τὴν εὐτυχία...—

Μὲ προσοχή, μὲ γέλοια, μὲ χαρὰ,
ξετύλιξε κάποια φωτογραφία...
Ἐχάραξε δυὸ λόγια στὴ γωνία
— : «γιὰ μιὰν ἀνάμνηση», δυὸ λόγια εἶσι ἀπλᾶ—
χαμήλωσε τὰ μάτια ντροπαλά,
καὶ μοῦ τὴν πρόσφερον ἀδέξια, μὲ δειλία...

Θὰ τήνε κρύψω — ὦ, βέβαια — βαθνὰ,
πολὺ βαθνὰ αὐτὴ τὴ φωτογραφία.
Ἔτσι, πὸν ἂν ποτὲ τύχη καὶ ξανὰ
συνανηθοῦμε, ὅπως σήμερα, τυχαῖα,
νὰ μὴ θυμᾶμαι : τάχ' ἀληθινὰ
ἔζησα κάποτε, ἢ μὲ τὴ φαντασία
μονάχα,—σιὰ ὄνειρά μου τὰ τρελλά...—
αὐτὴν τὴν ξεχασμένην ἱστορία ;...

Ν. ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

ΓΙΑ ΜΙΑ ΤΡΟΤΕΖΑ

Τὸ πείσμα σου, τροτέζα, πῶς μ' ἀρέσει
στὸν πρῶτον ἐραστή σου ὅταν περνᾶ
στοῦ καφενεῖου μπροστὰ πάντα τὴ θέση
ὅπου ἕνας σου πελάτης σὲ κερνᾶ!

Κάνεις σὰν τάχατες πὼς δὲν τὸν ξέρεις
καὶ μ' ἓνα βλέμμα σου, τί παγερό,
θέλεις νὰ πῆς πὼς πιά γιὰ νὰ ὑποφέρης
δὲν ἔχεις διάθεση κι' οὔτε καιρό.

Θές νά τοῦ δείξης πὼς πιά δὲ θυμᾶσαι
πὼς τὸν ἀγάπησες μὴν ἐποχή
κι' ἔτσι νομίζεις, τροτέζα, πὼς θάσαι
γυναίκα μπροστά του μὲ ὑπεροχή.

Θές νὰν τοῦ δείξης πὼς ὅλα περάσαν
πὼς τίποτα δὲ σ' ἐνώνει μαζὺ
ἀπ' ὅσα ξέρεις καλὰ πὼς δὲ φτάσαν
στὴν ἄθλια κατατιὰ πὸν σ' ἀποζῆ.

Τί θέλεις τάχα, τροτέζα, νὰ δείξης
σ' αὐτὸν π' ἀγάπησες, τόσο βαθειὰ
ὥστε τὸν κοῖνο σου γιὰ νὰ βαστήξης
δὲν εἶχες φρόνεση μῆτε καρδιά.

Τάχα τὸ ξέχασες πὼς λαχταροῦσες
μ' αὐτὸν νὰ βρῖσκεσαι παντοτεινὰ
σιὰ χρόνια ποῦλαμπες κι' ἀγνά π' ἀνθοῦσες
μ' ὄνειρατα πλάνα κ' ἐρατεινά;

Τάχα ξεχμοῦνται τὰ λαῦρα φιλιὰ του
σ' ὄλο τὸ πέρασμα πιά τῆς ζωῆς
τάχα θὰ σβύση ἀπὸ σένα ἢ φωτιά του
ὡς μὲ τὸ βγάλσιμο καὶ τῆς προῆς;

Κι' ὅμως τὸν βλέπεις· ποτὲ δὲν κοιτάζει
κατὰ τὸ μέρος πὸν κάθεσαι σὺ
περνάει τὸ δρόμο του, δὲν τὸν ταράζει
τὸ μαῦρο βλέμμα σου πὸν τὸν μσεῖ.

Τροτέζα, σήκω· καὶ νάβρης μιὰ θέση
σὲ κέντρο, ὄχι στὸ διάβα του σιμό,
κουτὸ τὸ πείσμα σου, δὲ θὰ μπορέση
ὁ πόνογ σου νὰ βρῆ τὸ λυτρωμό.

Γ. Κ. ΣΤΑΜΠΟΛΗΣ